מכתבים

קורה בין העיניים

שר־התיירות משה קול התגלה כגיבור גדול בישיבות הממשלה, שם הוא יוצא בריש־גלי נגד מה שהוא מכנה כ„בגיעת ראש־הממשלה" לדתיים. והנה, מסתבר ש־כאשר מדובר בממלכתו־שלו, נכנע משה קול לדתיים לא פחות ממר רבין, ואולי אף יותר.

הדברים שהתגלו בעיקבות כתבתכם על פרשת ההרג במלון גלי צאנז של בחור־ישיבה (העולם הזה 2034), הוכיחו שאנשי המלון הזה מצפצפים על כל תקנות מישרד־התיירות בקשר לניהול המלון. למרות זאת, משרד־התיירות מחריש וממשיך להתיר להם לנהל את המלון בניגוד לחוק.

משה קול חושש פן הרבי מקלוזינבורג, הרב הלברשטם, העומד בראש חסידי צאנז, ינדה אותו מקהל ישראל אם יעז לפעול נגדו. על זה יש לומר למשה קול: טול קורה מבין עיניך.

צבי התשואי, נתניה

מי רוכב על מה

אשר לכתבה על שר־המיסחר־והתעשייה, חיים בר־לב, הרוכב על סוסים על חשבון הציבור (העולם הזה 233): בחייכם! האם אתם באמת מאמינים שיש עוד במדינה הזאת צדיק בדורו, המקיים הלכה למעשה את כל הכללים שעל אישי־ציבור למלא?

אתם מגלים רק את המעט. השחיתות אי־כלת בכל פה בכל המנהיגים, ורובה לא מגיעה כלל לידיעת הציבור הרחב, שכלל המנהיגים רוכב עליו בלי רחמים.

שירי אורלט, צפת

ליכלכתם. האם באמת זה מה שמציק לכם ומפריע לכם, שחיים בר־לב רוכב קצת על סוסים בשבת? יש דברים הרבה יותר חמורים במדינה לטפס עליהם, מאשר על פרשה שולית כזאת.

זאב הראובני, תל־אביב

החודש הארוך ביותר

אני מצרף בזה קטע מידיעות אחרונות מיום שישי, ה־27 באוגוסט השנה, במדור „השבוע ברדיו ובטלוויזיה". כפי שתראו, מודפסים שם תאריכים שאינם מופיעים כלל בלוח. לא די שקשה לנו לאזן את תקציבנו החודשי למשך 31 יום, והנה בא ידיעות אחרונות ומוסיף לנו עוד יומיים מלאים לחודש אוגוסט — כלומר 33 ימים. דומני שטעות מעין זו טרם ראינו בעיתונות הישראלית. ועל כן, כקוריוז, ראוי לה להידפס במדורכם טעות לעולם צודקת. אלא שהפעם, איפה הטעות ואיפה הצדק?

בנימין רבינוביץ', תל־אביב

מדוע אני יורדת מהארץ

אני יורדת מהארץ. עם שלושת בני ובעלי. כן! אני יורדת!

נולדתי בארץ. הורי באו ארצה לפני שישים שנה, ואכלו ושבעו מכל התלאות והמכאובים שיכלה אז הארץ להעניק להם. גם אני אחת מאלה שאוהבת את הארץ עד כלות הנשמה. התנדבתי כאשר צריך היה להתנדב. התגייסתי, שירתתי בנאמנות את המדינה. שאפתי לראות את המדינה אחרת ממה שאני רואה אותה עכשיו.

ילדי המקסימים חונכו אף הם להגשמת כל הדברים והמעשים הטובים. אבל אנו יורדים. אנו מוזעזים מצעדנו זה של־נו. אנו נלחמים עם עצמנו, ובלים מהחלטתנו וגם בוכים. אבל אנו עוזבים. פשוט אין לנו יותר הכוח הנפשי לשאת את המצב הפנימי המחריד השורר פה.

היכן שלא שמים אצבע, שם מתפוצצת מורסה. כמה אפשר לשאת זאת? ואיזה מורסות?

מי שגונב פה יכול לחיות. לנו, האנשים ההגונים שכירי־היום, אין יותר אפשרות להתקיים בארץ. נוצר מצב שמישפחה שבה שני ההורים עובדים, כבר לא יכולה להתקיים. נוצר מצב שדירה בת שלושה חדרים בלתי־ניתנת לאחזקה. בית פשוט בן שלושה חדרים הוא לוכסוס כיום, ויש לעבור לדירה קטנה וצפופה יותר. נוצר מצב שאי־אפשר לטלפן, מקמצים במזון, ועל ביגוד אין מה לדבר. פשוט נמאס לי להילחם עם עצמי בסופרמרקט כל יום, ולצמצם עוד קצת ועוד קצת. יום שבו איני קונה מצרכי־מזון בסופרמרקט, הוא יום חג לי. וכאשר נקרעים המיכנסיים לילד, אני אובדת עצות.

על ספר, תיאטרון, סרט או קונצרט, אין ביכלל מה לדבר. מה עשו כאן מה־שכירים? נוצר מצב שבו אתה חי רק סביב קצת האוכל והטלוויזיה. כאשה, אין לי אפשרות לחלום על קניית מעיל, על שימלה, על מיספרה או קוסמטיקה. על חופשה בת שבוע בקיץ אפשר רק לחלום. אז באמת, כמה אפשר להיחנק מהחיים האלה, ועוד לסבול ולשמוח שרק שרינו, חבריהם וכל המקורבים לצלחת חיים טוב?

אז אם זה כך, שהם יחיו פה. אני ובעלי ושלושת ילדינו נעזוב. לפחות בחו"ל לא נשמע איך הם קוראים לנו להדק עוד יותר את החגורות כשהם עצמם גרים בפנטהאוזים וסועדים במיסעדות הכי מפוארות. אם אין לנו כיום האפשרות להחזיק דירה צנועה של שלושה חדרים, ולהתקיים ב־כבוד, אין לנו מה לעשות כאן. אם זה איכפת לך, אדוני ראש־הממשלה, אז יצר־תם כאן מיפלצת על גבם של הורי וחב־ריהם. אני מאשימה אתכם בעזיבתנו את

הארץ, ובהפרת הנדר שנדרתי להורי ל־אהוב את הארץ ולהיות שלה כל ימי. לא להתראות!

נועה ה., חולון

● שמה המלא של הכותבת וכתובתה שמורים במערכת.

ריבירה כחינוך

מדי שנה בשנה משתנה יחסו של מישרד החינוך לחינוך הגבוה, ולא רחוק היום שהאוניברסיטה תקבל ציביון של ריבירה. רק בני־עשירים ישתכשכו במעיינות החוכמה. מדברים גבוהה־גבוהה על צימצום הפערים, על חינוך גבוה חינם, אבל ביתיים אין עיקרון זה מוגשם אף בחינוך התיכון.

לפי מצב העניינים כיום, נראית הגשמת הדבר רק באחרית הימים. הרעיון של שכר־לימוד מדורג (לפי הכנסת ההורים), הוא אבסורדי בחינוך הגבוה. לפי החוק, משל־מים בעלי ההכנסות הגבוהות מס־ההכנסה בשיעור גבוה יותר. בכך הם משתתפים, למעשה, במימון החינוך הגבוה של ילדיהם. זאת ועוד: בהגיע הילדים לגיל 18 הם נחשבים, מבחינת מס־ההכנסה, כאילו אינם תלויים עוד בהוריהם מבחינה כלכלית, ועל־כן נגבה מס יותר גבוה מההורים. נוצר מצב מגוחך, שנגבה מס פעמיים ואפילו שלוש פעמים, על אותה הכנסה.

הרצי זכריה חקק, ירושלים

חמש שנים במתנה

במיכתבו לקוראים, שעסק במדור זה היה העולם הזה שהיה" (העולם הזה 2035), כתב אלי תבור בין השאר כי „ערך המדור, דן עומר, היה באותם הימים ילד בן שש, כמדומני..." אלא שלצערי טעה תבור. הייתי באותה תקופה (שנת 1952) בן 11, ואני זוכר גם כמה מהכותרות שהופיעו לפני 25 שנה.

דן עומר, ירושלים

● חמש השנים שניתנו לדן במתנה נלקחו מייד בחזרה. טעות נוספת שנפלה באותה רשימה: השער האחורי של „העולם הזה" נולד ב־1959, ולא ב־1956 כפי שנכתב.

הבהרה

במדור זה היה העולם הזה שהיה (העולם הזה 2034), פורסמה תמונתה של רות זקהיים, כפי שהופיעה על שער (העולם הזה 721. בהערה שנילוותה לצילום נאמר כי רות זקהיים „גישאה לאחר־מכן לעיתונאים עזריה רפפורט, שעזב עימה את הארץ ומכהן כיום כדובר הקונסוליה הישראלית בניו־יורק."

ניסוח בלתי מדוייק עלול היה ליצור רושם מוטעה. עזריה רפפורט כיהן משך שנים אחדות כשליח הסוכנות היהודית ב־ארצות־הברית. הוא שהה שם יחד עם אשתו. כשסיים את שליחותו, חזר לארץ. אחרי מילחמת יום־הכיפורים הושאל עזריה רפפורט על־ידי רשות השידור ל־מישרד־החוץ, נשלח לכהן כקונסול לענייני־הסברה בקונסוליה הישראלית בניו־יורק. שני בניו נשארו בארץ, משרתים בצה"ל. בתום תקופת כהונתו, מתעתד עזריה לחזור אל ביתו בתל־אביב.

תדריך הטלוויזיה ב„ידיעות אחרונות" 27.8.76
איפה הצדק?